ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor ?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

Kahvecileri.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsüzleşsin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 411

25 Aralık 2003 - Fincanın İçindekiler

- Kışın Hatırlattıkları ... Suna Keleşoğlu
- Japonlar - Kendi deyişleriyle de Nippon ya da Nihhon ... Kamuran Bulgurcuoğlu
- ÇALA ÇORBA ÇOCUKLUK ... Hüseyin Alparslan
- UĞULTULU BİR HİKAYE ... Leyla Ayyıldız
- Ufukta bir yerde ... Ahmet Öztürk
- Menekşe Kokusu ... Özlem Mavioğlu

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Herkesin sizi sevmesini
istiyorsanız,
gülümseyiniz
(Dale Carnegie)

Editör'den : Apaçık Platform!..

Merhabalar,

stokta!
Kahve Molası

Yorum meydan muharebeleri tüm hızıyla sürerken, ben çadırımı ovayı kuşbakışı gören bir tepenin düzlüğüne kurmuşum, elimde boru dürbünüm arap atımın üzerinde mağrur bir edayla olan biteni izliyorum. Dürbünümün ucunda gördüklerimden rahatsız olmam gerektiğini söyleyen kurmaylarım olsa da, ben *'Hıı' ''Hımm'* demekle yetiniyorum. Aynı gözle bakmadığımızdan mıdır nedir? Ben onların gördüklerini göremiyorum. Bana göre muharebe tam bir orta saha mücadelesi şeklinde geçiyor. Arada bazı forvet oyuncuları kontratak uygulamaya kalksa da top ya direkten dönüyor ya da kaleci kurtarıyor. Her 2 tarafta şampiyonlukta iddialı olmakla birlikte beraberliğe yatar bir görünümdeler. Ancak bazen dürbüne el sallayan bazıları '*Editör silahını kuşan savaşa gir, kızgın yağları hazır et, kaşınanları kaşı, surların önüne çukur kaz içine timsah at, yoksa vatan elden gidiyor*' diye bağırıyor. Ben duymamazlıktan gelerek atımın yelelerini okşuyorum.

Yukarıdaki tablo ayniyle vaki. Bana yöneltilen bazı sorulara cevap vermeye zemin hazırlamak için ettim bu lafları. Sanmayın kavga edeceğim, sadece teknik bazı sorulara açıklık getirmeye çalışacağım. Bildiğiniz gibi KM 19 aydır yayında. Ve bunun ilk 12 ayı yorumsuz geçti. Bir nevi kendin çal kendin oyna hallerindeydik. Yazıları okuyorduk ama düşüncelerimizi anlatacağımız bir platformumuz yoktu. Sonunda artan isteklere dayanamayarak bu sistemi oluşturmayı düşünmeye başladım. O dönemde bir karar vermem gerekiyordu. Diğer portalların yaptığı gibi bir üyelik sistemi oluşturmak mı? Yoksa serbest kürsü zihniyetini korumak mı? Uzun uzun düşündüm ve 48 saniye sonra üyeliği sildim attım defterden. Buna sebep geçen 1 yılın bende bıraktığı izlenimdi. Şimdi bunu uzun uzun burada tartışmaya gerek yok. Ben kahvecilerin buna layık olduğuna inandım ve bugüne kadar bu inancımı bir damla bile yitirmedim. İstatistikler de bunu belgeliyor. Başlangıçtan bugüne sitemizde yapılan yorumlar 6000 dolaylarında. Buna karşılık çizmeyi aştığını düşündüğüm için sildiğim yorum sayısı 2 elin parmakları kadar yani devede kulak kiri. Bu nedenle, çok büyük saldırılarla karşı karşı kalmadıkça, KM şuanki ***'Apaçık Platform'*** formunu sonuna kadar sürdürecektir. KM yazar ve okuyucuları da bu açıklıktan, düzeyli bir şekilde, istedikleri gibi yararlanacaklardır. Bu durumu ekran ardından sulandırmaya çalışanlar, şimdiye kadar olduğu gibi, yaptıklarıyla kalacaklar ve barınamayacaklardır. Kişisel egomuzu tatmin amaçlı kullanmadığımızda yorumlarımızdan en az yazılarımız kadar yararlanabileceğimize ben inanıyorum sizler de inanın. Sizlerden ricam, KM'yi herhangibir siteyle karşılaştırmadan önce şöyle bir durup düşünmeniz ve birlikte yaratılan sinerjinin nimetlerinden sonuna kadar yararlanmaya çalışmanız. Bu vesile ile bana yukarıdaki lafları söyleyebilme cesareti veren sizlere de yürekten teşekkür ediyorum.

Hediye kampanyamızın bilgilerini katılımcılara yolladım. Eğer içinizde bu mesajı almamış olanlar varsa lütfen bana bir haber uçursunlar. Fincanlarımız da dağıtılmaya başlandı. Şikayetlerinizi müdüriyetimize, memnuniyetinizi dostlarınıza bildirmenizi istirham ederim efendim. Haydi kalın sağlıcakla.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Café Azur : Suna Keleşoğlu

Kışın Hatırlattıkları...

Önce saçlarımı savurdu rüzgar. Sonra avuç içlerimde yitik şehirlerin siluetleri kaldı. Bir kıyı kentine bakakaldım puslu akşam güneşinde. Şimdi buradayım, uzaklarda...

Ya bırakıp geldiğim şehirler, anılarla beraber hep geride mi kalacaklar?

Deniz kıyısındayım, deniz kokuyorum. Oysa kupkuru bir küçük bir şehrin çocuğuyum ben. Tüm şehirlerarası yollardan şehre girerken silik silueti ile karşınıza çıkan, kurak tepesinde tek tük ışıkları yanan, geçmişini unutan ve hızla betonlaşan küçük Anadolu şehirlerinden. Şimdi avuç içlerimde özlenen bir şehir, şimdiki haliyle değil, bende kalan hayaliyle.

Kış beyazdı, kış kardı, kış oyundu, kartopuydu, kardan adamdı kara gözlü çocuğun kırmızı eldivenleri içindeki küçük avuçlarında. Yağan kar hiç kirlenmezdi, araba geçmeyen dar sokaklarda, çocuk ayak izleri birbirinin kıyısından geçerdi.

Çocuktuk ve sadece çocukça hayaller kurardık. Annelerin yaptığı börekleri sıcak çayla yudumlarken arkadaşlarımızla lokmalarımızı da paylaşırdık sevinçlerimizle beraber. Açlık, soğuk uğramazdı ahşap evlerimizin kapılarına, ortahalli mahallelerin tahin-pekmez yiyen çocuklarıydık. Nedense şimdiki gibi değil aklımda kalan çocuk manzaraları. Biz birbirine benzeyen çocuklardık. Oysa şimdi lüks semtlerin ve kenar mahallelerin ayrımcılığı tüm çocuk bakışlarında. Kış bile ayrı ayrı uğruyor tüm semtlere...

Televizyon saklambaç oyunlarımızın yerini alamamıştı, hele bilgisayar hiç yoktu. Kar kış demeden kırmızı burunlarla el örgüsü şapkalarımızı çekiştire çekiştire koşardık mahalle aralarında. Hem üşürdük, hem gülerdik tüm kar tatillerinde okula gitmeyeceğiz sevinciyle. Hayat Bilgisi kitaplarımızdaki kışı anlatan resimler gibiydi hayatımız. Eve kömür alınırdı, annelerimiz kışlık giysilerimizi bir bir arındırırdı naftalin kokularından, sobalar kurulurdu küçük borularını kendimizin taşıdığı. Kış desenli duvar gazeteleri ile süslerdik sınıflarımızı. Her yerde kestane kokusu, en çok da büyükannelerin masallarına katık ederek yemeyi severdik.

Küçülen yün kazaklarımızın yerine yenilerini örerlerdi rengarenk, yeni bir bot ya da çizme almanın sevincini bilirdik ayaklarımız üşümesin diye. İçinde çıtır çıtır yanan odunları olan sobaların kokusuna karışıp, sıcak odalarımızda gece yağan karın ışıltısını seyrederdik, sonra kendi hayallerimiz gelirdi bir kuyruklu yıldız eşliğinde.

El işi kağıtlardan yeni yıl kartları hazırlardık, çam ağaçları, beyaz çatılı evler çizerdik kayak kayan çocukların yanına. Yeni yıl yaklaştıkça içimiz kıpır kıpır olurdu, bir yaş daha büyüyeceğiz diye. Tek kanallı televizyonlarımızı seyrederken tombala oynamanın tadını ve sınırsızca yenen yılbaşı yemeklerini iple çekerdik. Büyüklerimizin milli piyango bileti hayallerine ortak olur, kendimiz için bir bisiklet ya da konuşan bir bebek isterdik şans dağıtan toplardan.

Daha betonlaşmamıştı, tüm sokaklarını tanıdığım küçük şehrim. Ve iki katlı ahşap evlerin tüten bacalarını seyrederken bir yerlerde üşüyen çocuklar olmasın diye dua ederdim. Ve tüm çocuklar gibi gece yağan kar hiç durmasın, kardan adamımız günlerce bozulmasın diye hep kış olsun isterdim.

Eski yılın son günleri, akşamı karşılayan penceremde çocukluğumun küçük şehrinden uçup gelmiş bir kar tanesi...

SunA.K. Grasse
sunak@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

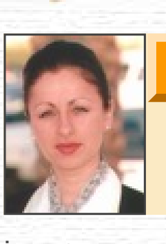

Arabesk : Kamuran Bulgurcuoğlu

Japonlar - Kendi deyişleriyle de Nippon ya da Nihhon

İki hafta önce bitirdiğim 'Der Sohn des Maskenschnitzers' (Ahşap Maske Oymacısı'nın Oğlu) isimli kitap, ünlü Japon ressamı Yamamoto Kiyoki'nin (1875 -1967) yaşamını çerçevesinde, kendi köklerinin de üyesi olduğu geleneksel Japon Noh Tiyatro'sunun Kyoto'daki kaç yüzyıllık sahnesinin tarihe nasıl hızla gömüldüğünü ve Japonya'nın aynı dönemine denk gelen geleneksellikten hızla sıyrılarak modernleşme sürecine girdiği dönemdeki kültürel değişimlerden bahsediyordu. Kitabı okurken kendi tarihimizle karşılaştırmalar yapmak keyifliydi.

Ben bugün bu karşılaştırmalar hakkındaki notlarımı degil de, Japonlarla ilgili birkaç küçük deneyimimi ve bir Japon'un kendi ağzından kendi sosyal özellikleri hakkında yazdığı kısa bir yazıyı aktarmak istiyorum.

Japonlar ile ilk tanışmam 1985 yılında İstanbul'da kız öğrenci yurdunda Türk Dili ve Edebiyatı öğrencisi 2 kız ile aynı odayı paylaşırken oldu. Sabahları erkenden kalkar, hava durumu ne olursa olsun 1 saat koşu yapar, günün belli bir bölümünü programlı bir şekilde etüdde geçirirlerdi. Her zaman iki işi aynı anda yapabilecek bir yol bulur, gönüllü olarak asker disiplini içinde yaşamaktan zevk alırlardı, biz sarsardık. Sessiz sedasız, kendi halinde ve güleryüzlüydüler. İkinci kez de 1989'da Ankara'da çalıştığım dönemde, Türk-Japon Dostluk Derneği'nin Amerikan Kültür Derneğinde verdiği Japonca dil kursuna devam ederken tanıdım onları. Buradaki Japonlar da sistematik, bize göre daha kibar ve incelikli, yine sessiz sedasız, kendi hallerinde ve güleryüzlüydüler.

Fakat onlarla asıl tanışmam, üçüncü seferde, 1998'de Antalya Üniversitesi'ne bağlı Organ Nakli Hastanesi'nin inşaatı sırasında çalıştığım dönemde oldu. Evim kampüse yakın olduğu için işe bisikletle gidiyordum. Her sabah Japon şantiye şefinden Türk çaycısına kadar, herkes çalışma salonunda dairesel olarak toplanır ve 15 dakika boyunca ısınma hareketlerinin ardından sabah jimnastiği ve en son stretching yapılır, ardından ayakta dünün, bugünün ve yarının kısa özetini sunardı her bölüm başkanları; işimizin başına öyle dönerdik. Öğlen paydosunda ise en az 20 dakika mutlaka ayaklar masaya kalkar, gözler kapatılırdı: ister uyukla, ister hayallere dal. Bunlar onların değişmez işyeri kurallarından ikisiydi.

Şantiye binasına girerken ayakkabılar çıkarılır, sağdaki raflaflara yerleştirilir, soldaki raflardan ise bir ofis terliği alınıp ayağa geçirilirdi. Bu, şantiye binasına toplantıya gelen konuklar için de geçerli bir kuraldı, postallarını günde bilmem kaç kez giyip çıkaran mühendisler için de.

Masa arkadaşım Miyuki Türkçe'yi İstanbul'da 3 ayda öğrenmişti. Japonca'yla aynı dil familyasından olduğu halde, Türkçe'yi öğrenmekte çok zorlandığını anlatmıştı. Gerçi Japonca'da Hitagana, Katagana ve Kanji alfabelerinin her birinde yaklaşık 250 işaret bulunuyor ama, Japonca aslında Türkçe'nin birkac kez sadeleştirilmiş hali gibidir. Onlar bazı sesleri söyleyemedikleri için, konuşmaları kulağa 3 yaşında bir bebeğinki gibi gelir. Bizim şefimiz Bay Hirosue bunu farketmiş olmalıydı ki, dilimizi öğrenmeye hiç kalkışmadı bile; yoksa o caaanım karizması sıfırlanırdı herhalde.

Şimdi de bir Japon'u kendi kaleminden okuyalım, buyrun :

Bir Japon'un sizi evine davet etmesi çok büyük bir olaydır, genellikle sizdeki gibi misafircilik yoktur, görüşmek isteyen aileler dışarıda bir restoranda görüşür. Nadiren bir Japon'un evine davet edildiyseniz, bu sizin için büyük bir onurdur. Ama sakın ayakkabılarınızla içeri girmeye kalkmayın, Japonya'da eve kimse pabuçla girmez, zaten kapıdan girince önünüzde çin seddi gibi bir terlik ordusu ile karşılaşırsınız. Ev sahibi size çay ikram ettiyse, bu artık gitme vaktinizin geldiğini gösterir, çayı içip hemen kalkmanız lazımdır.

Genellikle genç kızlar evlenir evlenmez işi bırakır ve evinin hanımı olur. Yalnızca evin erkeğinin kazancı ailenin geçimi için yeterlidir. Hanımlar, çocukları ve ev işleri ile ilgilenir, ailenin bütün parası hanımdadır, tüm harcamaları hanımlar yapar, restoranlarda bile hanımlar ücreti öder. Hanımlar arta kalan zamanlarında spor yapar, arkadaşları ile dışarıda buluşur, mağaza gezer. Farkediliyor ki kadın her yerde aynı kadın :-)

Gündüz saatlerinde cafelerde, restoranlarda 65-70 yaşın altında erkek görmek imkansızdır, çünkü erkekler gündüz saatlerinde iştedir. Bu sefer İstanbul'a geldiğimde bir gün arkadaşlarımla dışarıda buluştum. Oturduğumuz sürece ben şaşkın şaşkın 'aaa erkekler var' diye üst üste farkında olmadan söylenmişim; arkadaşlarım sonunda 'ne var ki bunda rahatsız mı oldun' dediler. Aslında rahatsız olmamıştım, ama gündüz saatinde erkeklerin iş harici bir yerde olmaları bana çok acayip gelmişti.

Japonya'da kimse kimseye karışmaz, isterseniz en olmadık bir kıyafeti giyin ve ortada dolaşın. Yalnızca çakıırmadan bir kere bakarlar ve kafalarını çevirirler. Gözünü dikip bakmak çok ayıptır, bu nedenle trenlerde uyumasalar bile herkes gözünü kapatır, uyuyor gibi davranır. En kalabalık trende bile kimse sizi rahatsız etmez, hırsızlık olayı yoktur. Bir hanım gece çok saatte bile yalnız başına dolaşabilir, içki içmeye veya yemek yemeğe bir yere gidebilir, kimse rahatsız etmez. Bisikletinize bıraktığınız bir çanta, akşama kadar kimse ellemeden aynı yerinde durur.

Japonlar rüzgar sörfü yapanlar hariç denize girmeyi fazla sevmez, ama kaplıcalar onlar için en büyük zevk kaynağıdır. Volkanik dağlar çok olduğu için, hemen hemen her yerde kaplıcalar vardır. Japonlar yalnız duş almaz; her gece evde, sizdekilerden daha derin olan özel küvetler su ile doldurulur ve bütün aile tek tek bu suya girip keyif yaparlar. Kışın bizdeki gibi evlerde bütün odalar ısıtılmaz, evler küçük olduğu ve fazla pahalı olmadığı halde bunu israf sayarlar, yalnız oturdukları odayı ısıtırlar.
(Bizim çocukluğumuzda da öyle değil miydi ?)

İş yeri evin erkeği ve aile için herşeydir. Hanımlar eşlerinin en verimli şekilde çalışabilmesi için ellerinden geleni yapar. Erkeğin işten geç gelmesi hiçbir zaman problem edilmez (Ortalama 12 saat çalışıyorlar).

Karı koca arasındaki en büyük kavga belki kapıyı biraz kuvvetli kapatmak şeklinde olur. Sözle kavga yoktur. Toplum hayatında sözden ziyade, bakışlarla kızgınlık anlatılır. Evde de iş yerinde de bu böyledir. Fazla konuşulmaz, ama hareket ve bakışlar herşeyi ifade eder. İş yerinde bir toplantıda konuşanlar genellikle gençlerdir, yüksek rütbeliler yalnızca dinler ve sonunda karar verir. Torpil diye birşey yoktur, yaşı ve tecrübesi üstün olan ileridedir hep. Tokalaşma, sarılma, öpüşme yoktur. Yere 90 derece eğilerek selam verilir. El teması yoktur. Bir çocuğun bile başını severseniz size çok kızar, bu onu aşağılamak demektir (yaa, benim kızım da kızıyor yaa).

Kadınlar maddi olarak çok kuvvetli oldukları halde eşlerine karşı çok saygılıdır. Kadının ve erkeğin arkadaşları farklı olabilir, bizdeki gibi karı koca beraber toplantılara gidecek diye bir olay yoktur, çünkü birinin sevip diğerinin sevmediği bir insanla, ikisinin de görüşmesine neden yoktur. Eşler arasında hürriyet oldukça fazladır. Evin kadını gece arkadaşları ile buluşmaya eşi olmadan gidip, istediği saatte dönebilir. Saygı herşeydir, evde, işte, toplumda herkes birbirine saygılıdır, ülkesine saygılıdır. Elbiselerinden kopan bir ip parçasını bile yere atmazlar, başkalarının hakları kendi haklarından önce gelir. Grup psikolojisi ile yaşarlar, bu yüzden hiç yalnız değillerdir. (Son cümledeki bir 'gümmm' etkisini siz de hissediyor musunuz ?)

Onlar bizi nasıl görüyorlar ? En sık söylenenler : Canayakın, verici, keyifçi, zeki, tembel...

Buyrun...

Kamuran Bulgurcuoğlu
Cidde - Suudi Arabistan

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Hüseyin Alparslan

ÇALA ÇORBA ÇOCUKLUK

Çocukluğunu çoktan devirip orta yaşın güz bahçelerinden geçenlerden duyarız çoğu zaman. Çocukluğum, ah nerede o eski günler eski bayramlar ! Kimimiz saltanatlı sofralarda büyüdük. Kimimiz dağlarda kırda bayırda geçirdi, çocukluğunu. Bu gün çocukluğunu her nerede nasıl yaşıyorlarsa yaşasın o güzel aydınlıklarımıza kucak dolusu sevgiler sunuyorum. Ne söylesek nafile "Değerini bilin bu günlerinizin" diyeceğim ama siz çocuklar için anlam ifade etmeyecek. Çoğunuz okumayacak belki de bu yazıyı... Ama çocuk kalanlar ve o günleri yad etmek isteyenler düşünün hele bir çocukluğunuzu...

Nasıl geçti ?

Bendenizin çocukluğu ise öyle görkemli ışıkların altında geçmedi sanıyorum. Ne, çatalın sol elle tutulması gerektiğini biliyorduk , ne de yemekten sonra dişlerimizi fırçalamamız gerektiğini ! Lapa lapa kar yağdığında, annemiz uyarırdı bizi "üşüteceksin evladım !" Ama duymazlıktan gelirdik. Kar diz boyumuzu aşar , gökyüzünü gri bir kasvet kaplardı. Eve dönüşte okkalı bir sopa yiyeceğimizi bile bile yine de umursamazdık. Kardan adamları sıra sıra dizerdik caddelere. Ayak parmaklarımız ,ellerimiz donardı. Nefesimizin tren dumanı gibi çıkışını dahi oyun yapardık.

Tabağımızda ölçeklenmiş kaloriler yoktu o zamanlar. Ayrı kaplarda yemek yemeyi de lise yıllarında öğrenmiştim. Bu nedenledir ki her yemeğe oturuşumuzda yemeğin yağı ve eti bol olan kısımlarından yemek için yarışırdık birbirimizle. Bazen babamın tehdit dolu bakışları bile korkutmazdı bizi. O en güzel parçayı kapma yarışıydı bu !. Yüz metre on saniyenin altında koşuluyormuş , inanmayın! Biz bu rekorları evveliyatından kırdık . Terlikler kaba etimize peş peşe yollanırken !

Hayal dünyamızı sınırlayan yoktu. Geleceğin kaygısında değildik. Büyünce ne olacaksın diye sorduklarında "Doktooooor !" derdik hep bir ağızdan. Çok sık hastalandığımızdan mıdır bilemem ilk tanıdığım ve en itibarlı mesleğin o olduğuna inanırdık. Babamın , karşısında iki büklüm olup "Efendim boğazları şişmiş bizim sıpanın" dediğinde, numarası şişe dibi ölçeğindeki gözlükleri ile bize ufalar gibi bakan doktorları, bir gün aynı silahları ile alt edebilmek için söylerdik belki de. Elbette ulvi bir meslek. Bugün çocuğumuz öksürse kapılarında çadır kurduğumuz o sevgili doktorlara saygılar sunuyorum. Ama sanıyorum ki o devirlerde eski çağ mıdır yaşadığım bilinmez, mesleğini soğukkanlılıkla yapmalarını anlayamazdık.

Babamın hiç para harcamadığı oyuncaklardı , çamurlarımız. Bahar yüzünü gösterince Karadeniz'in dağlarına , toprak ana yumuşardı hemen. Kimimiz araba yapardı, kimimiz insancıklar. Otomobil fabrikası sahibi gibiydik. Kim tutardı ki bizi! Peş peşe üretilirdi , benzinsiz çalışan otomobilcikler! Çamur , çamur ... Islatıldığında ellerimizi kirletirdi . Ya kuruduğunda! Tırnak aralarımızda kalırdı. Usulca düşerdi ellerimizden.

Kızımla jetonlu oyuncaklara gideriz kimi zaman. Sayıyorum , üç bilemediniz beş dakika. Tüm ışıkları sönüyor cihazın. Mekanik bir ses "bitti" diyor , "Hayal dünyan bu kadar evlat" üç bilemedin beş dakika! Sınırsızdı oysa bendenizinki. Jeton atmıyorduk kutuya. Baharı bekliyorduk sadece , yağmurları !

Babamız da o kadar acımasız değildi tabii ! Sevgisini belli edemezdi belki , belki göstermesini bilemiyordu. İlkokulu gençlik çağlarında okumuş , masmavi çakmak gözleriyle nasıl bakacağını bilemezdi . Kim bilir ? Mahallemize sirk gelmişti. Recai en kahramanlarını adı !. Korkusuz ,deli fişek bir delikanlı. Zincirleri kırıyor. Telde yürüyor. Ellerimiz kabarıncaya kadar alkışlıyorduk. "Recaiiiiiii" "Recaiiiii" . Akşam olmak üzereydi. Babamla karşılaşacağımı biliyordum. Karşılaştık ta! "Ne yapıyorsun?" dedi kızgın bir sesle. "Recai baba ,Recaiiii" diye heyecanla kahramanı gösteriyordum. Gülümsedi. Sanki altın dişlerinin ışığı kamaştırmıştı gözlerimi. Saçımı okşadı. Elini cebine attı. Yirmi beş kuruş çıkardı. Hiç beklemeden elinden kaptım.

"Dondurma alacam baba , dondurma alacam ha !" dedim. Güldü. Masmavi gözlerini gözlerimin içine dikerek güldü. Okul dönüşü bir akşam babam iki pantolonla çıkagelmişti. Biri yeşil ,diğeri çizgili. "Ben bu yeşili asla giymem" diye bağırdım. Ses çıkmadı. Elimden tuttu. Çarşıya götürdü. Yeşil pantolonu değiştirdi. Diğer bir çizgili pantolon ile! Yeşil pantolonu seviştim aslına bakarsanız. Neden böyle yaptım, koca yaşımda henüz çözemedim. Geçenlerde bol ışıklı bir mağazaya girdik. Haydi kızım beğen bakalım dedik."Babaaaa, bunun Barbi'si yoook". "Annnneee , eteği fırfırlı olcaaak , annneeeee!" Yoksa bizim kız da yeşil pantolon mu seviyor!

Çala çorba kaşık geçen bir çocukluk işte. Değerini biz belirliyoruz. Iradıkça , devranımızın sonuna yaklaştıkça biz belirliyoruz. En iyi dikimli elbisede bile alamadığım o tadı , en iyi pişmiş yemeklerde bulamadığım o lezzeti çala çorba yarışarak tek kapta yediğimiz o günleri ,uzaklaştıkça çocukluğumdan daha çok özlüyorum.

Hüseyin Alparslan

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Yazı-Yorum : Leyla Ayyıldız

UĞULTULU BİR HİKAYE

Arkasından görebiliyordum. Karanlığın uzağından açık renk paltosu ve kafası seçilebiliyordu. Yere diz çökmüş, sarsılarak ağlıyordu. Arada öksürüyordu. Nefesinden yükselen buharlar sisli havaya karışıyordu...

Bir süre izledim. Karımın hafif ellerini hissettim.
Ceketimi sırtıma yerleştirirken 'Hadi, gir artık içeriye, üşüdün' diyordu. 'Sen gir, ben bir süre daha kalacağım'...

-Bırak artık onu. Girelim içeriye.
-Lütfen! Kalacağım diyorum...

'Üşüyeceksin' diyerek girdi içeriye...

Üşüyeceğim... Üşüyorum... Çok üşüyorum... Ayak parmak uçlarım hissizleşti. Yaklaşmaya cesaretim yok, sormaya... Ne kadar da bitap şu an. Ne kadar yorgun görünüyor. Ne kadar tükenmiş... Yıllardır tanıdığım adam, bu adam değil. Şu an yere diz çöken adam yabancı, paltonun içindeki adam kayıp, paltonun içindeki adam ağlıyor. Ağlıyor... Ağlayan adam... Ağlayan adam... Ağlayan adam...

Soğuk tüm bedenime işledi. Bedenim de, yüreğim de titriyor. Ne kadar acımasız hava. Ya o, nasıl üşümüştür...

Rüzgar yüzümü bıçak gibi yalıyor. Uğultulu bir hikaye anlatıyor. Uğultulu bir hikaye... Uzaktan gelen, onun hıçkırıklarından kelimeler çalmış, uğultulu bir hikaye...

Anlattığı hikaye havadan daha ağır, anlattığı hikaye havadan daha soğuk... İçim daha titriyor... Sus, artık sussss... Anlayamıyorum. Sussss... Anlattıkların anlayamayacağım kadar acı... Çok acı...

Bir süre daha kaldım orada. Ağır adımlarla eve doğru yöneldim. Eve girdim. İçerisi sıcaktı. İçerisi sıcak... Işıkları açmamıştı karım... Perdeyi aralamış, camdan dışarı bakıyordu. Onun olduğu yere... Yanına yaklaştım. Pencerenin buğusunu silerek kendime de izlemek için yer açtım...

Hala oradaydı, hala ağlıyordu... Susss, lütfen susss... Ne olur sussssss...

Karım ellerini dudaklarıma dokundurdu. Elleri sıcaktı, evim sıcak... Karımın elleri... Sıcak... Dışarısı soğuk, çok soğuk... Hala ağlıyor...

'Daha ne kadar kalır?' dedi karım fısıltılı bir sesle...

-Bilmiyorum...
-Yat artık, uyumalısın.

Uyumalıyım...

Kalın pijamalarımı giydim. Yorganı sıkıca örttüm.
Karım elinde yün battaniyelerle geldi. Yorganın üzerini örttü. Yanıma yattı. Sıkıca sarıldı...

-Hala orada mı? Diye sordum.
-Evet orada, uyu artık...

Uyumalıyım.... Çok yorgunum...

Rüyamda onu gördüm. Ortak bir arkadaşımız telefonla arıyordu. Onun öldüğünü söylüyordu. Hıçkırıklarla, ter içinde uyandım. Karım da benimle birlikte sıçradı yataktan.

Pencerenin önüne yaklaştım, karanlığa baktım, uzaklara... Onun olduğu yere...

Yoktu...

Leyla Ayyıldız
ayyildiz@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arthur'un Atelyesi : Ahmet Öztürk

Ufukta bir yerde..

Ufukta bir yerde duruyor gibiydi gözleri. Saklanmış, bal rengi saçlarının dalga dalgalığıyla yaramazlığını saklayan bir çocuktu sanki. Ömrümün en sırat köprüsü günlerinde, insanlar içerisinde tüm heybetim ve salınan yakışıklılığımla endam eylediğim günlerde rastladım. Bir şey daha...: ben deliyim!

Bunu herkesten saklıyorum çoğu zaman. Çnkü gördükleri dakikada sıfatımdan suratlarına çarpan yansımalarımla kurdukları, tasarladıkları sarışın adam bu olamaz diyecekler. Dostlarım deliliğime sırdaştırlar. Fakat onlar da hep çirkin, komik ve delinin hasıdırlar. İşte bu ceryanlı beyinler ve ben -yani deli- saçma sapan savrulurken rastladım o gözlere.

Değişimleri severim; dünyanın en çapkınıyken en aşık adamı oluveririm. Günler günleri kovalarken o gözlerin sahibini ağır aksak kovaladım diyebilirim. O farklıydı. Ya bir deliyse o da, ihtimali heyecanımı daha da artırdı. Artan heyecan hareketlerimi tetikledi, sonra cesaretimi sıvazladı, en sonunda da pervasız cümlelerimi harmanladı. Ne olduğumu anladı. Karşısındaki adam deliydi. Korktum... bundan ürkecek ve gözlerini gene ufukta bir yere mıhlıyor gibi dikecek, benden vazgeçecek diye korktum. Güldü. Alay edecek diyordum. Gözlerini direk üzerime dikti, soluğumu tutmuştum. Nefesimi bir bıraksam camlar buğulanacaktı. Belki de rutubetten duvarlar çürüyüp üstümüze çökecekti. "Sen delisin!" dedi. Güldü... yorumlayamadım, sustum öylece. Gözleri hiç üzerimden hiç ayrılmadı, sözleri başladı sonra. Bu bir mucize olmalı diyordum çünkü bir deliye vurulduğumu anlamaya başlamıştım.

Onu sevmek ne getirir bilmiyordum ama onu sevmeliydim. Her geçen gün beni ona kattı. Hediye etti beni kendine. Sevmeliydi beni ve seviyordu. Garip patlamalar oluyordu beynimizde, deliriyorduk. Delirdikçe seviyorduk. Saçlarının dalgaları yok mu, beni hayal denizinde batırıp duruyordu. Tutku, kınında saklı kılıç gibiydi. Keskin olduğunu biliyorduk. Bir şey daha...: ben deliyim! Bir deliyi seviyorum

Ahmet Öztürk

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Rüzgar : Özlem Mavioğlu

Menekşe Kokusu

Çocukluğumdan beri hep yazma eğiliminde olmama rağmen bunca zamandır bir türlü harekete geçemedim. Hatırlıyorum; bu günkü gibi hissettiğim son zaman dilimi, üniversiteyi bitirdiğim yaz tatiliydi. Ve o anda elime geçirdiğim az yapraklı çizgili bir okul defterini kendime mekan edinmiştim. Sanırım yazdıklarım, duygu ve düşüncelerimi ölümsüzleştirmek istememe rağmen, herkesle paylaşmakla paylaşmamak arasında kalmakla ilgili bir iki sayfalık bir metindi. Herhalde o defter hala babamın kütüphanesinin bana ait bölümünde duruyordur.

Lise yıllarında bir dönem yediklerimizin ağzımızdan midemize yolculuğunu hikayeleştirmek istemiştim. Uzunca bir süre bu konuyu kafamda kurgulamış, biyolojik bilgilere de ihtiyacım olduğundan ansiklopedileri karıştırmıştım. Ama, ama araştırmacı kişiliğim hala da (üzülerek itiraf ediyorum ama doğru) gelişmemiş olduğundan bu proje hiç başlamadan bitmişti.

İşte yine yıllar sonra kendimle başbaşa kaldığım bu günlerde yazarlık yönüm depreşti. Çocukluğumdan bu yana geçmişimi, bugünümü (o kadar ilerleyebilirsem belki geleceğimi de) eşelemek istiyorum. Ama beni üzen anları değil de, gözlerimi bir noktaya odaklayıp dalıp gittiğim ve beni hafifçe gülümseten zamanları yazmak istiyorum.

Benim çocukluğum küçük bir ilçede geçti. Nerdeyse herkesin birbirini tanıdığı küçük ve yeşil bir yerde. Şimdi büyük bir şehirde yaşıyorum ve küçük bir yerde yaşamanın ne denli zevkli bir şey olduğunun yeni yeni farkına varıyorum. Tabi o zamanlar bunun farkında olmayıp, büyük şehirde yaşama özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Bir de şimdi arkadaşlarla doğa sohbetleri esnasında o küçük ve yeşil yerde büyümüş olmanın avantajıyla ne kadar çok bitkiyi tanıdığımın farkına varıyorum. Şehirli arkadaşlarım için bu konuda üzülmemek elde değil.

Bahar geldiğinde, upuzun saplı, minnacık küçük pembe çiçeklerin oluşturduğu küçük sünger top görünümlü "topçuk"ları yarı belinden koparmanın zevki herhalde hiç bir şeye değişilmez. Bir de onlar çalılık alanlarda yetişirler. Sünger top demişken herhalde şimdiki çocuklar pek bilmezler, benim çocukluğumun en güzel oyunlarından biri olan sek sek oyununda kullanırdık o topları. Sarı, kırmızı, mavi, yeşil rengarenk olan o sünger toplar yere vurulunca zıp zıp zıplardı. Bu topları oynamadaki marifet ise elinizle tutmadan, el ayasına çarptırarak defalarca zıplatabilmekti. Şimdi ben o topları, ilkokul yıllarımda türkçe derslerinde okunan kitaplarda anlatılan ve benim bir türlü mekanizmasını gözümde canlandıramadığım topaç gibi anlattım ama, belki hala vardır o toplar. Yakın çevremde çocuk olmadığından bu durum hakkında pek fikir sahibi değilim. Çiçekleri anlatıyordum değil mi...Bir de kefil laleleri vardı. Bizim evin oldukça ilerisinde bir zeytinlikte baharda yeşeren sarı kırmızı ebruli desenli laleler. Onlar toprağın üzerinde kısa boylu dururlardı ama şöyle sıkıca kavrayıp nazik bir şekilde çektiniz mi, toprağın altından beyaz renkli uzun bir sap çıkardı. Annem pek sevmezdi onları. Neden mi? Eve getirip suya koyduğunuz vakit içinden küçük böcekler çıkmaya başlardı da ondan. Annnem de kaptığı gibi balkonda alırdı soluğu. Olsun, böcekli möcekli yine de en sevdiğim kır çiçeklerindendi onlar.

Şimdi sırada, belki de bunları yazmamdaki en büyük etken olan menekşeler var. Ninemin (annemin anneannesi) bizim evin biraz ilerisinde geniş bahçeli bir evi vardı. Yanyana dizilen üç odalı eve, yarım ay şeklindeki dört basamaktan oluşan merdivenle çıkıldıktan sonra odalar boyunca uzanan bir balkonla ulaşılırdı. Bu yarım ay şeklindeki basamakların biribirleriyle olan birleşme yerlerinde bahar aylarında mis kokulu mor menekşeler açardı. İnsanoğlunun onca sahiplenme isteğine karşın o mor menekşeler her yıl inatla açmaya devam ederlerdi. Burada bahsedilen insanoğulları tabii ki ben ve kardeşim oluyoruz. O menekşelerin kokusunu şöyle bir ciğerlerimize çekip uzun saplılarını toplamaya koyulurduk. Hangimiz fazla toplamışsak o daha çok sevinir, diğerine de bir daha ki sefere ondan daha fazla menekşe toplama arzusunun yakıcılığı kalırdı.

Ninemin bahçesi tabi ki bu kadarla kalmıyordu. Yarım ay şeklindeki merdivenin iki metre önünde bir metre yüksekliğinde "çiçek duvarı" vardı. Bahçeli evlerdeki bu çiçek duvarlarının üzerini toprak saksıların içindeki sardunyalar, ortancalar, karanfiller, gelin mumu çiçekleri süslerdi. Ninemin çiçek duvarının hemen ardında da sümbüller açardı. Arka taraf sanki gizli bir bahçeydi. O zamanlar bu sümbüllü ve menekşeli bahçe bana ıssız bir adada bulunan mücevher sandığı gibi gelirdi. Gerçi hala öyle hatırlıyorum ama. Ninem artık kendi başına yaşayamaz duruma gelip o evden ayrıldıktan sonra, bahçesinde bir de pembe yaban gülleri açmaya başlamıştı. Ev bakımsızlaştıkça sarmaşıklar da belirmişti. O evin bir de arka bahçesi vardı. Zeytin, vişne ağaçları ağırlıkta olan, ortasında armut ağacı, bir yanında da yaşlı bir çitlembik ağacı bulunan arka bahçe. Bir de papatyalar açardı. Onları da toplayıp başımıza taç yapardık.

Aslında tüm bunları anlatmama bir şarkı vesile oldu. Bir kaç gün önce "kendine iyi bak" adlı bir şarkıyı dinlerken şu sözler alabildiğince etkiledi beni;

"yan yana geçen geceler unutulup gider mi
acılar birden biter mi
bir bebek özleminde seni aramak var ya
bu hep böyle böyle gider mi
bir menekşe kokusunda seni aramak var ya
bu hep böyle böyle gider mi
kendine iyi bak beni düşünme
su akar yatağını bulur"

İşte bu sözler aldı beni, yukarıda anlattığım günlere götürdü. Özellikle de menekşe kokulu kısım...

Tüm bu anlatılanlarda dikkat çecici bir nokta var. Çiçeklerden bahsederken hep sahiplenme duygum ön plandaydı o yıllarda. Ortada değeri ölçülemeyecek bir güzellik var ve ben sahiplenme telaşına düşüyorum. Aradan geçen yıllar ise, bu güzellikleri bırakın koparmayı, bakmaya bile kıyamamayı öğretti bana.

Özlem Mavioğlu

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Milenyumun Mandalı
Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not: *Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Şu güzelliğe bakın yaa!..

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir.
Kahve Molası bugün **3.936** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

ZAMAN

Beklemek somutlaşmasıymış zamanın..
Gözlerim yelkovana takılı,
Nice gecelerin sabahını ettim ben..
Kaç saat saksıda büyüyen çiçeklerinle
Konuşabilirsin ki sen?

Beklemek acıtmasıymış zamanın..
Gecenin bir vakti gülümseme hasretiyle tutuşup,
Kendimi çok sokaklara attım ben..
Zamanı kaç saat boyunca,
Sayabilirsin ki sen?

Beklemek yanlızlığın dönüm noktasıymış..
Saydığım onca saati başkalarının yaşadığını öğrenip,
Yaşamaya tekrar! karar verdiğimde anladım ben..
Hiç zamanın durduğu hissine
Kapıldın mı sen?

Ve,
Yaşamaya karar verdiğimden beri,
Zamanı saymıyorum artık..
Beklemek keyifmiş,
Coşkuymuş,
Ürpertiymiş aslında..
Eğer kendini sevmekten vazgeçmezsen..

A.Seda Demirel

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Siz siz olun soğukta hacet gidermeyin!..

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://games.zeeks.com/game.php?g=1672&s=0&category=0&level=0
"Hugo balık avında". Yeni oyunumuz bu. Garip dostumuz Hugo'ya sadece yön tuşlarını kullanarak balık tutmasında yardımcı olacaksınız. Acele edin koşun bakalım, sona kalan çürük elma.

http://www.ulead.com.tw/ulead/ecard/2003christmas/runme.cfm
Malum yılbaşı yaklaşıyor. Eş, dost e-card bekler(!) Bekleyenler de olabilir ama; siz yine de gönderebilecekleriniz için listeden bir kaç tane e-card seçin derim. Ne olur ne olmaz. Bunu da bulamayanlar var, nankörlük etmeyin.

http://odturobotgunleri.org.tr/index.php
...Çocukken kendi oyuncağımızı kendimiz yapmaya alışıktık. Telden araba, uçurtma, sapan, külah, topaç vs. Tornetin de bu oyuncaklar arasında ozel bir yeri vardır. Torneti bilmeyenler onu farklı isimlerle tanıyabilirler: bilyalı araba, bilyalı teker, vs. Tornetin asıl eğlencesi yokuş aşağı yüksek hızla gitmektir. Tornet kabaca iki kısımdan oluşur: Tekerler genellikle üç tane olup sanayide rulman adıyla anılan çelik tekerlerdir.Bir de tahta kısmı vardır, o da üstüne oturulan gövdeyi oluşturur...

http://www.modelci.net/index.php
Modelcimisiniz? Ya da modelcilikle uğraşmayı düşünenlerdenmisiniz? ...Modelcilik uğraşısını tanıtmak, yaygınlaştırmak ve geliştirmek amacıyla, modelciler tarafından hazırlanan bu site, tüm modelcilere açıktır ve herhangi bir şekilde gelir sağlama amacı taşımamaktadır...

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

TinyUpLoader v1.2 [133k] W9x/2k/XP FREE
http://www.volny.cz/svopex/tinyuploader/tinyuploader.html
Minnacık bir FTP programı. Amatörler kadar profesyonellerin de hoşuna gidecek bu küçük program, sadece yapması gerekeni yapıyor. Çok kullanışlı.

Yukarı

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri